

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 lipca 2012 roku powód M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł. wniósł o zasądzenie od K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. R. (...) .H.U. (...)/n w K. kwoty 4.420,62 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2012 roku oraz kosztami postępowania według załączonego spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazał, że dochodzona kwota stanowi należne mu, zgodnie z treścią art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagrodzenie z tytułu bezprawnej publikacji przez pozwanego na stronie internetowej [http://\(...\)](http://(...)) dwóch fragmentów Mapy Polski, opracowanej przez Wydawnictwo (...), pochodzącej z programu „Mapa Polski 2002 D.” do której prawa autorskie z tytułu zawartej umowy licencyjnej posiada wyłącznie powód. Dochodzona w pozwie kwota stanowi trzykrotność opłaty licencyjnej w wysokości 736,77 złotych za jeden fragment mapy (1.473,54 złotych – za dwa fragmenty mapy).

(pozew k. 2-3v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby na przedmiotowej stronie internetowej kiedykolwiek wykorzystał i rozpowszechniał fragmenty map objęte treścią pozwu. Powód nie wykazał, aby pozwany na stronie internetowej pod domeną [http://\(...\)](http://(...)) zamieścił jakiegokolwiek mapy będące przedmiotem rzekomych praw autorskich powoda. Dodatkowo pozwany podniósł, że dołączone do pozwu mapy mające rzekomo pochodzić ze strony internetowej pozwanego oraz mapy będące przedmiotem rzekomych praw autorskich powoda nie są tożsame. Całkowicie odmienna jest ich kolorystyka, nie są uwzględnione zarysy budynków, inne są miejsca umieszczenia nazw ulic oraz przecięcia tekstów. Ponadto, z przedłożonej do pozwu dokumentacji, w tym umowy licencyjnej, nie można stwierdzić, czy tzw. „(...)”, której fragmenty rzekomo wykorzystał pozwany, objęta jest umową licencyjną z autorem. Pozwany podniósł też, że wskazana umowa nie ma daty pewnej, przez co nie sposób ustalić, czy nie została ona antydatowana jedynie na potrzeby niniejszego postępowania. Wątpliwości pozwanego wzbudziło także to, czy przedmiotowa mapa jest utworem w rozumieniu prawa autorskiego. Nie sposób stwierdzić, na czym miałyby polegać twórczość i indywidualność w odniesieniu do przedmiotowych map. Użyta czcionka wydaje się być ogólnie dostępna, przez co nie jest chroniona prawem autorskim. Elementów twórczych w przedmiotowej mapie można by ewentualnie próbować dopatrywać się jedynie w jej ornamentyce. Weryfikacja tej tezy wymagałaby zapoznania się jednak ze wszystkimi mapami istniejącymi na świecie w celu ustalenia, czy w innych przypadkach nie stwierdzono identycznej lub podobnej ornamentyki. W przedmiotowej mapie te detale są jednak na tyle nieistotne, że trudno byłoby przypisać im twórczy charakter. Mapa, będąca li tylko odtworzeniem rzeczywistego stanu powierzchni, nie może zostać uznana za utwór w rozumieniu ustawy prawo autorskie, szczególnie w sytuacji, gdy została wygenerowana przez program komputerowy, na podstawie zdjęć satelitarnych lub pomiarów GPS. Istnieje duża szansa, że ktoś w przyszłości samodzielnie wykona podobną lub identyczną mapę, ponieważ wynik pracy jest w tym przypadku w sposób oczywisty zdeterminowany ukształtowaniem terenu oraz funkcją, jaką ma pełnić mapa. Załączona do pozwu mapa jest z założenia rezultatem pracy schematycznej polegające na odtworzeniu kartografii fragmentów miasta, które w przypadku innych map dotyczących tego miasta będą tożsame. Schematyczność ta wyłącza możliwość uznania mapy za utwór.

(odpowiedź na pozew k. 23-25)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – M. O. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Wójta Gminy A. pod numerem (...). Do przedmiotu jego działalności, prowadzonej pod nazwą (...), należy m.in. przetwarzanie danych, zarządzanie stronami internetowymi (hosting) i podobna działalność.

(zaświadczenie k. 15)

Przedmiotem działalności pozwanego K. R., prowadzonej pod nazwą K. R. (...) .H.U. (...)/n, jest przede wszystkim wydobywanie żwiru i piasku, wydobywanie gliny i kaolinu.

(odpis z CEIDG pozwanego k. 16)

W dniu 13 lutego 2006 roku pomiędzy powodem a A. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą C. z siedzibą w Ł. zawarta została umowa licencyjna wyłączna nr 5.13.3.2006 na korzystanie z utworów wymienionych w § 2 umowy – Map Polski, Map Europy, Autoatlasów i in. Umowa obejmowała wykorzystanie wymienionych w niej utworów na następujących polach eksploatacji:

- zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji poprzez utrwalanie i zwielokrotnienie metodą poligraficzną i elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych rastrowych obrazów kartograficznych stanowiących elementy opracowania,

- dokonywanie zmian w treści i formie graficznej map poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych.

Umowa zawarta została na okres dwóch lat począwszy od daty jej zawarcia, za wynagrodzeniem stanowiącym 50 % kwoty uzyskanej przez powoda z tytułu udzielenia sublicencji.

(umowa k. 11-11v.)

Umowa była następnie kilkakrotnie aneksowana na okresy dwuletnie.

(aneksy k. 12-12v.)

Program komputerowy (...) którym mowa w § 2 pkt 21 umowy licencyjnej wyłącznej nr 5.13.3.2006, obejmował program komputerowy na (...) oraz towarzyszący mu atlas drukowany. Program (...) wraz z dołączonym atlasem drukowanym stanowił pakiet, o którym mowa w § 2 pkt 21 w/w umowy licencyjnej.

(pismo k. 43)

Pozwany jest użytkownikiem domeny internetowej [http://\(...\)](http://(...)) i właścicielem prowadzonego w tej domenie serwisu internetowego.

(dokument Krajowego Rejestru D. k. 7)

W dniu 16 lipca 2009 roku powód stwierdził, że na internetowej stronie zawierającej dane teleadresowe pozwanego, pod adresem URL: [http://\(...\)](http://(...)), występują dwa fragmenty mapy, do której autorskie prawa majątkowe posiada wydawnictwo (...), zaś firma powoda posiada wyłączne prawo do udzielania zezwoleń na jej rozpowszechnianie.

(wydruk fragmentów map ze strony internetowej pozwanego k. 10, zeznania świadka M. R. (1) k. 50-51)

W dniu 6 czerwca 2012 roku powód, działając w oparciu o przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 67 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.420,62 złotych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, lecz nie później niż do dnia 15 czerwca 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia wezwania. Wskazał, że w/w wierzytelność wynika z zawinionego,

bezprawnego rozpowszechniania na stronie [http://\(...\)](http://(...)) dwóch fragmentów mapy, do której posiada prawa wynikające z umowy licencyjnej wyłącznej. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi ze strony pozwanego.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14, 14v.)

Zgodnie z cennikiem licencyjnym powoda, wykupienie u niego sublicencji w zakresie dwóch fragmentów mapy na najkrótszy okres – jednego roku, wynosi 599,00 złotych netto. Ceny netto w PLN podane są za pojedynczy fragment mapy w pojedynczej stronie internetowej. Do podanych cen należy doliczyć podatek VAT w stawce podstawowej w obowiązującej wysokości. Ceny dotyczą licencji na rozpowszechnianie map na pojedynczej stronie internetowej.

(cennik licencyjny k. 13)

Mapy umieszczone na stronie internetowej pozwanego tożsame są z mapami, do których prawa autorskie z tytułu zawartej umowy licencyjnej posiada wyłącznie powód.

(opinia pisemna biegłej sądowej z zakresu geodezji inż. M. R. (2) k. 82-87, opinia pisemna uzupełniająca biegłej inż. M. R. (2) k. 164-164v., opinia ustna biegłej inż. M. R. (2), e-protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2015 roku (k. 184v.), czas nagrania: 00:14:03-00:28:13)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, zeznań świadka M. R. (1) oraz opinii biegłej sądowej z zakresu geodezji inż. M. R. (2).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie, podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2006 roku Nr 90, poz. 631 ze zm.), dalej u.p.a., uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody albo na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, w szczególności z umowy licencyjnej wyłącznej z 13 lutego 2006 roku, powód jest uprawnionym z tytułu autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy. Swoje prawa nabył na mocy umowy licencyjnej (art. 41 ust. 1 pkt 1 u.p.a.), która została sporządzona na piśmie, a zatem spełnia warunki formalne z art. 53 u.p.a.

Wskazać również należy, że w umowie licencyjnej upoważniono powoda do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy.

Nadto, zaznaczenia wymaga, że autorstwo licencjodawcy, tj. Wydawnictwa (...), nie wynika z domniemania z art. 8 u.p.a.. Wobec faktu, że Mapa Polski jest utworem zbiorowym, wynikiem pracy kilkudziesięciu osób, to autorstwo producenta tego utworu wynika z domniemania zawartego w art. 15 w zw. z art. 11 u.p.a., natomiast legitymacja czynna powoda do występowania z roszczeniem z tytułu naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu objętego umową licencyjną wyłączną znajduje swoją podstawę prawną w art. 67 ust. 4 u.p.a. Powód wykazał zatem swoją legitymację czynną w niniejszym procesie poprzez załączenie do pozwu umowy licencyjnej wyłącznej oraz wydruków z mapy oryginalnej zawierających oznaczenie producenta programu oryginalnego. Nadto, co istotne, zgodnie z § 2 umowy licencyjnej wyłącznej nr 5.13.3.2006, zawierającym – co ważne – otwarty katalog utworów, powód nabył prawa do cyfrowej mapy Polski oraz wszelkich programów zawierających tę mapę. Okoliczność tę potwierdziło dobitnie oświadczenie A. C. z dnia 1 września 2011 roku, z którego wynika, że przedmiotowa mapa wchodzi w skład pakietu wymienionego w § 2 pkt 21 umowy licencyjnej wyłącznej nr 5.13.3.2006.

Umowa licencyjna wyłączna nr 5.13.3.2006, a konkretnie jej § 2, zawiera oznaczenie utworu, którym jest cyfrowa mapa Polski. Z uwagi na specyfikę produktów w postaci programów komputerowych, niewystarczającym byłoby wskazanie tylko samej mapy jako podstawy programów, ponieważ nie występuje ona jako utwór oferowany w obrocie. Z tego też względu strony umowy dodatkowo wskazały programy stworzone w oparciu o tę mapę poprzez przykładowe wyliczenie programów wydanych już w dacie sporządzania umowy licencyjnej wyłącznej. Wyliczenie to ma charakter otwarty – wszak w oparciu o cyfrową mapę Polski publikowane są przecież nowe wersje programów i utworem jest zarówno cyfrowa mapa Polski, jak i wszystkie programy przykładowo wskazane w treści § 2 umowy licencyjnej wyłącznej. Wobec ich wielości oraz stale przybywających nowych wersji i edycji nie sposób sporządzić zupełnego, zamkniętego katalogu tych programów. Wynika z tego, że licencja udzielona została na wszystkie programy komputerowe wykorzystujące przedmiotową mapę, gdyż to mapa posiada cechy twórcze przesądzające o objęciu jej ochroną prawa autorskiego, jako utworu. Przede wszystkim jednak wskazać należy na literalne brzmienie przepisu § 2 umowy, w którym czytamy, że „licencjodawca oświadcza, iż posiada pełne prawa autorskie, prawa majątkowe do cyfrowej mapy Polski oraz wszelkich programów komputerowych zawierających tę mapę lub też jej elementy, a w szczególności do następujących programów komputerowych...”. Wynika z tego, że zamiarem stron umowy było udzielenie licencji na wszystkie produkty autorstwa licencjodawcy, oparte o cyfrową mapę Polski.

W świetle materiału dowodowego sprawy, a w szczególności zeznań świadka M. R. (1), nie budzi wątpliwości, że pozwany naruszał wyłączne prawo powoda, jako nabywcy licencji, do wyłącznego prawa korzystania z utworu i jego rozporządzania na polach eksploatacji wyraźnie wskazanych w umowie licencyjnej (por. art. 41 ust 2 u.p.a.). Pozwany, w lipcu 2009 roku, rozpowszechniał bowiem na stronie internetowej zawierającej jego dane teleadresowe, pod adresem URL [http://\(...\)](http://(...)), fragmenty mapy, do których autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi. Co istotne, pozwany nie zakwestionował w skuteczny sposób powyższej okoliczności. Nie przestawił żadnego materiału dowodowego, z którego można byłoby wyprowadzić wniosek przeciwny.

Sąd przyjął zatem, że doszło do naruszenia majątkowych praw autorskich popada poprzez rozpowszechnianie przez pozwanego na stronie internetowej, bez wiedzy i zgody powoda, (...), do której powód ma wyłączne prawo na podstawie umowy licencyjnej.

Przedmiotem prawa autorskiego, a więc utworem, jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (art. 1 ust. 1 u.p.a.), w tym utwór wyrażony słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi: utwory literackie, publicystyczne, naukowe, **kartograficzne** oraz programy komputerowe (art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.a.). Mając powyższe na uwadze uznać można, że mapa, jako utwór kartograficzny, również jest takim utworem. W okolicznościach faktycznych sprawy oczywistym jest, że szkoda majątkowa powoda wyraża się utratą spodziewanych korzyści w postaci wynagrodzenia, które otrzymałby, w przypadku zawarcia pomiędzy nim a sprawcą naruszenia praw autorskich umowy o ich udostępnienie na określonym polu lub polach eksploatacji.

Jako udowodnione na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy naruszenia praw autorskich w postaci: wystąpienia faktu powodującego szkodę, szkody majątkowej w postaci utraconego wynagrodzenia oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem sprawcy naruszenia a szkodą.

Nie można zgodzić się z twierdzeniami strony pozwanej, jakoby fragmenty mapy, z których korzystała, nie były utworami w rozumieniu ustawy, a tylko kolejnym produktem schematycznym, pozbawionym cech twórczości i indywidualności.

Strona pozwana kwestionując okoliczność objęcia fragmentów mapy powoda ochroną prawa autorskiego okoliczności tej nie udowodniła.

Zarzucając mapom powoda brak cech czyniących z niej utwór w rozumieniu przepisów prawa autorskiego pozwany zobowiązany był z mocy art. 6 kc do wykazania tej okoliczności, tj. do wykazania, iż mapa powoda nie posiada cech indywidualnych odróżniających ją od innych utworów tego rodzaju.

Mógł to uczynić chociażby poprzez przedstawienie jakiegokolwiek materiału porównawczego w postaci np. innych map o identycznym czy też zbliżonym sposobie przedstawiania obiektów kartograficznych, czego jednak nie uczynił.

Prowadzić to musi do wniosku, że pozwany nie zakwestionował skutecznie w trakcie procesu, iż komputerowa mapa Polski jest utworem noszącym indywidualne piętno twórcy i podlegającym z tego tytułu ochronie na gruncie prawa autorskiego.

Do rozważenia pozostaje natomiast kwestia oceny zasadności wysokości dochodzonego roszczenia.

Przepis art. 79 ust 1 pkt 3 lit b ustawy o prawie autorskim stwarza dla strony poszkodowanej naruszeniem jej praw autorskich możliwość odstępstwa od zasady restytucji na rzecz dochodzenia swego rodzaju ryczału odszkodowawczego (dwukrotności lub trzykrotności wynagrodzenia) (tak SN w wyr. z dnia 11 sierpnia 2011 roku, I CSK 633/10, Lex nr 949035).

Zgodnie z poglądem wypowiedzianym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 2004 roku (II CK 90/03, Biul. SN 2004/7/12, OSNC 2005/4/66), jeszcze na gruncie poprzednio obowiązującej wersji art. 79 ust 1 pr.aut., wynagrodzenie stosowne w rozumieniu art. 79 ust. 1 pr.aut. to takie wynagrodzenie, jakie autor otrzymałby, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe zawarła z nim umowę o korzystanie z dzieła w zakresie dokonanego naruszenia (tak też teza z uzasadnienia wyr. SN z dnia 29 listopada 2006 roku, II CSK 245/06, Lex nr: 233063).

Przechodząc do rozważań w zakresie wysokości dochodzonego w sprawie roszczenia, należy odnieść się do zagadnienia, czy naruszenie dokonane przez pozwanego było zawinione.

Przepis art. 79 u.p.a. nie definiuje winy, a zatem w tym zakresie należy odnieść się do orzecznictwa i poglądów doktryny wypracowanych na gruncie ogólnych reguł odpowiedzialności. Z przyjmowanego ujęcia winy wynika, że jest ona zarzutem niewłaściwego zachowania, który może być postawiony człowiekowi postępującemu z właściwym rozeznaniem, a więc poczytalnemu oraz takiemu, który osiągnął określony wiek (por. teza IV.6 do art. 415 [w:] K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, 2008, Nb. 22, Legalis wersja 495). Przy czym nawet najmniejszy stopień winy jest wystarczający dla nałożenia odpowiedzialności cywilnej (vide teza z uzasadnienia wyr. SN z dnia 10 października 1975 roku, I CR 656/75, publ. w: Legalis wersja 495). Jednocześnie, wina nie jest okolicznością faktyczną, lecz kategorią oceny postępowania i o jej istnieniu lub braku można wnioskować tylko z odpowiednich faktów. Określony przepisem art. 355 § 2 kc miernik postępowania, którego istota tkwi w zaniechaniu dołożenia wymaganej nim staranności, nie może być formułowany na poziomie obowiązków nie dających się realnie wyegzekwować, oderwanych od doświadczeń oraz nie uwzględniających reguł zawodowych i konkretnych okoliczności, a także – jak tego wymaga art. 355 § 2 kc – typu stosunków (por. wyr. SN z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 317/05, Lex nr: 567998)

W ocenie Sądu zachowanie pozwanego było zawinione.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdził bowiem, że – po pierwsze - pozwany, w lipcu 2009 roku, rozpowszechniał na stronie internetowej zawierającej jego dane teleadresowe, pod adresem URL [http://\(...\)](http://(...)), fragmenty mapy, do których autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi, a po drugie – że na stronie internetowej pozwanego dwa fragmenty mapy są tożsame z fragmentami mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi. Co jednak najistotniejszego z punktu widzenia zawinienia - pozwany, jako osoba mająca dostęp do strony internetowej, na której opublikowana była sporna mapa, miał wpływ na treść zamieszczonych na niej publikacji i jako podmiot profesjonalny był zobowiązany do sprawdzenia, czy publikowane na niej treści nie naruszają praw autorskich twórców. Pozwany zaniechał jednak powyższego.

Dodatkowo wskazać przy tym należy, że w pojęciu „rozpowszechnianie” kryje się intencja sprawcy, którą jest uczynienie utworu powszechnie znanym i w tym celu udostępnienie go innym osobom np. przez Internet, przy czym nie można nieumyślnie „rozpowszechniać”.

Mając na uwadze, że naruszenie autorskich praw majątkowych powoda było przez pozwanego zawinione, wskazać należy, że przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a. daje powodowi podstawę do żądania od pozwanego zapłaty sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Jak wynika z cennika powoda, opłata licencyjna za najkrótszy okres udzielenia licencji na używanie dwóch fragmentów mapy wynosi 1.473,54 złotych brutto (736,77 złotych brutto x 2) i tę kwotę należy przyjąć jako stosowne wynagrodzenie z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.

Natomiast trzykrotność takiego wynagrodzenia stanowi kwotę 4.420,62 złotych (1.473,54 złotych x 3).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 cyt. ustawy u.p.a., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.420,62 złotych.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki w wysokości ustawowej.

Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 16 czerwca 2012 roku, a więc od bezskutecznego upływu terminu zapłaty ustalonego w skierowanym do pozwanego wezwaniu do zapłaty z dnia 6 czerwca 2012 roku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i z § 6 pkt 3 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.122,00 złotych. Na koszty tełożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu głównym (I-instancyjnym) w wysokości 600,00 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu zażaleniowym przed sądem apelacyjnym w wysokości 300,00 złotych, opłata sądowa od pozwu w wysokości 222,00 złotych i zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 1.000,00 złotych.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi kwotę 169,22 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.